

Craz: Száz lépés

A szikrázó nap vidáman sütött le az alatt elterülő Simagöröngyösre, ahol a Petőfi utca 24. előtt majdnem én is ugyanúgy cselekedtem. Mármint nem szikráztam, sütöttem, hanem elterültem.

Kalimpálva találtam meg az egyensúlyomat. Ijedten néztem körbe, de szerencsére senki nem figyelt fel ügyetlenkedésemre. Egy zombit láttam csak, de az messze volt és háttal állt nekem. Próbáltam lassan és mélyeket lélegezni. Utána gyorsan és mélyeket. Majd kombináltam e kettőt. Mindhiába, az idegbaj kerülgetett.

Zombik. A rohadt életbe. Pedig minden milyen szép volt minden pár nappal ezelőtt. Na jó, relatíve szép, a mai naphoz viszonyítva.

Egy hete – pénteken – még vidáman battyogtam hazafele az *újgarázda* elleni tüntetésről, ahol mindazodáig segéd mű- és tehén(ki)vezető voltam. Ameddig fel nem számolták a tehenészetet. Egész életemben az az egy állásom volt, és nem panaszkodtam. Séta közben pár üveg behűtött sör lebegett a szemem előtt, melynek fényében jövőmet tervezgettem.

Elhatároztam, hogy elmegyek alvó ügynöknek; addig fogok inni és aludni, amíg fel nem kell robbantani valamit. Mondjuk az egész *újgarázdat*. Ezen tetszetős elhatározásomat otthon pár liter sörbe zárt alkohollal pecsételtem meg, majd bensőmben felszabadítva a C₂H₅OH-t nyugovóra dőltem. Nem sokkal később a robbanás ébresztett.

Tíz percre rá a lángokat bámulva becsapottnak éreztem magam, hiszen kihagytak a tűzijátékból. Jó lett volna legalább a füst illatát érezni, de a szél az ellenkező irányba vitte.

Lehet, hogy ezért nem lettem zombi.

Egy parkoló Zsiguli mögött lihegtem ki magam, ami így szétverve lehangoló látványt nyújtott. Reméltem, én nem nézek ki ilyen szánalmasan. Felsőhajtottam, majd szemrevételeztem a maradék távolságot, ami a garázsomtól elválasztott. Lelki szemeim előtt felrémlt a citromsárga Simsonom, de az elsődleges cél most a mellette lévő szerszámos láda volt. Meg egy-két kerti eszköz, ami jó lenne a zombik ellen. Például a kedvenc ásóm. Az nehéz is, meg éles is.

Az utcán csend honolt, gyanús csend. Gyorsnak kell lennem és hangtalanak. Na jó, ez csak száz lépés lesz. Nem lehetetlen. El kell jutnom odáig. Menni fog. Gyerünk. Futás.

Az első élőhalottal szerdán találkoztam. Mit sem sejtve haladtam a kocsmá felé, utam a temető mellett vitt. Magas, kőből rakott kerítés zárta el a kilátást, csak a gesztenyefák lombja kandikált ki felette, mint egy-egy pajkos gyerek kobakja, ha *Marokmarcsát* akarták meglesni, ahogy meztelenül napozik a hátsó kertben.

Vigyorogva gondoltam rá, hogy ez már nekem is sikerül jó párszor, amikor furcsa morgást hallottam kiszűrődni a halottak birodalmából. Először azt hittem, hogy Cerbi lehet, a temetőőr kutyája.

Cerbiről azt érdemes megjegyezni, hogy a nevét valamilyen rémállatról kapta, ami az egyik filmben szerepelt, amit tavaly a moziban vetítettek. Ugyanis a vásznon a szörny ugyanúgy morgott, mint a kutya, akit addig a napig Fifikének hívtak. A szörnynek amúgy három feje is volt, ami szintén stimmel, mert a kutyulinak az íkúja volt három, mivel az a hülye temetőőr kiskorában pálinkába áztatott kenyérral etette. Valószínűleg azért, mert őt is

azzal etették kiskorában. Morogni viszont tudott. Az ör, ha elfogyott a pálesz, Fifike – azaz Cerbi – csak úgy.

A morgás folyamatosan ismétlődött, és valamilyen furcsa felhangot is kapott, amit én a temetőkerítés hanghullámtorzító hatásának véltem. Nem is gondoltam, akkor milyen közel jártam az igazsághoz. Mármost nem a hanghullámtorzítás szempontjából, hanem a hullám, avagy a hullák kérdésében.

Az idegborzoló hang párhuzamosan haladt velem, ahogy lassan közeledtem egy nagy rácsos kapuhoz, ami megtörte a kőkerítés egyhangúságát, mint a Muci nevű tehén anno a főművezető csicsás öltönyét, aki abban a tévhitben leledzett, hogy egy ilyen tarka négy lábú jámbor jószág. Én persze tudtam, hogy reagál, ha jó helyen csíped meg. Mármost Mucit.

Már csak két lépés volt a kapuig, amikor hirtelen elhatároztam, hogy ráijesztek a bolhás négy lábúra. Tehát ugrottam egy nagyot, majd rávicserogtam a rács túloldalán álló...

Egészen a kocsmáig rohantam.

Nem egyszerű dolog hangtalanul futni. Főleg gumicsizmában. A rövidtávfutó atléták se kultiválják ezt a lábbelit, meg is értem őket. Bár látványnak nem lenne utolsó – kényszerítettem a gondolataimat ez irányba, hogy ne folyton a zombik járjanak csoszogó agytekervényeim megviselt kanyarulataiban. Eszembe nem volt gumicsizmás gátfutó zombikra gondolni – az csak jött magától.

Féltávnál tarthattam, amikor láttam, loholásom nem lesz zavartalan. Két zombi tűnt fel jobbról. Jobban esett volna, ha nélkülözöm kell dekoratív társaságukat, de ez a nap már rég el lett baszva.

Próbáltam még eszeveszettebben szedni a lábamat, hiába. A testi kontaktus elkerülhetetlennek látszott. A két másodperc alatt gondosan kitervelt vésztervetem hűen követve azt mondtam a közelebbi zombinak, hogy hadzsimeee, majd kecsesen előretartott gumicsizmával beleszálltam a hasába.

A cuppogó hang kissé megzavart, így vesztettem egy kis időt, amíg fél lábon ugrálva kiráncigáltam ragaszkodni vágó gumicipellőmet a feltárult medencecsont mellől. Ezért a másik áldozatomat csak visszakézből legyinthettem meg a fiatal napjaiban még vízálló, de azt így fegyverré avanszálás közben elvesztő lábbelivel. A találat előtti suhogásból ítélve meg volt a kellő lendület, ezt tanúsította a zombi feje is, amely magára hagyva korpuszát meredeken emelkedő röppályára állt, sajnos a nem mindennapi fegyveremmel egyetemben. De így megtisztult az út, és máris rohanhattam tovább.

Precíziós mozdulattal belelépve lecsizmatlanított lábammal egy csilivili, és oly' éles üvegszilánkba.

A hátralévő méterek során csak tartottam megszerzett előnyömet a hasba rúgott zombival szemben, mivel mozgáskultúrámmal a balesetből kifolyólag hasonlatossá vált az övéhez, attól eltekintve, hogy ő nem kaphatott az övéhez, mivel derékszija pár kiló belsősséggel karöltve cserbenhagyta.

De ez a pár másodperc szabadidő elég volt ahhoz, hogy a garázsajtó előtt kibújjak maradék csizmacskából, bevárjam a megfelelő pillanatot, és a már eredményes technikával megpróbáljam ama zombifejet is bolygóközi pályára állítani. Ez még nem ment, de elégedett voltam azzal a jó húsz méterrel is.

Mindezek után győztes hadvezéreként besántikáltam a garázsba, ahol rövidtávú vágyaim beteljesedtek az ott megtalált tárgyak jóvoltából.

Tíz perc múlva a vidáman lesütő nap már citromsárga Simsonom nyergében talált, megcsillogtatta frissiben beszerzett fegyvereimet, és az összhatást még az sem rontotta, hogy a menetszél játékosan belekapott liffegő, véráztatta garfildes zoknimba.